

“मीठे बच्चे— यस समय तिमी यो जन्म हीरा समान छ किनकि तिमी ईश्वरीय सन्तान बनेका छौ, स्वयं ईश्वरले तिमीलाई पढाउनुहुन्छ, तिमी दूरदर्शी, विशाल बुद्धि बन्छौ।”

प्रश्नः— तिमी बच्चाहरू कुन पुरुषार्थले दूरदर्शी र विशाल बुद्धि बनिरहेका छौ?

उत्तरः— बाबाको यादले दूरदर्शी र पढाइले विशाल बुद्धि बन्छौ। दूरदर्शी अर्थात् दूरदेशमा रहने बाबाको याद गर्नु। मनमनाभवको अर्थ हो दूरदर्शी हुनु। विशाल बुद्धि अर्थात् सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान बुद्धिमा होस्। तिमी पहिला दूरदर्शी फेरि विशाल बुद्धि बन्नु छ।

गीतः— हाम्रो तीर्थ न्यारे है...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुन्यौ— हाम्रो तीर्थ बेग्लै छ। हाम्रो तीर्थ धेरै दूर छ त्यसैले बच्चाहरूलाई भनिन्छ दूरदर्शी भव। दूरदेशमा रहनेले फेरि भन्नुहुन्छ— विशाल बुद्धि भव। सबैको बुद्धि यतिबेला तुच्छ भएको छ नि। मायाले तुच्छ बुद्धि बनाइदिएको छ। त्यसैले बच्चाहरूको छ दूरदर्शी बुद्धि अर्थात् दूर रहनेवालाको याद र विशाल बुद्धि अर्थात् सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान बुद्धिमा छ। अरू सबै छन् अल्पज्ञ बुद्धि अर्थात् अल्प बुद्धि, केवल भन्छन् परमात्मा, तर जानेका छैनन्। यहाँ कोही महात्मा छैनन्। यहाँ त बाबा आएर दूरदर्शी बनाउनुहुन्छ, तर दूरदर्शी बच्चाहरू कम छन्। हुन त ज्ञान धेरै छ, तर दूरदर्शी कम छन् अर्थात् बाबाको यादमा कम रहन्छन्। बाँकी साधुले त साधना गर्छन् यथा राजारानी तथा प्रजा सारा दुनियाँ यतिबेला पतित छन्। राख्न त महात्मा नाम राख्छन् तर महान् आत्मा कोही छैन। कतिले फेरि कृष्णलाई महात्मा भन्छन्। यो फेरि पनि सही हो किनकि वहाँ श्रेष्ठाचारी दुनियाँ हुन्छ। यो त हो भ्रष्टाचारी दुनियाँ। यथा राजा-रानी तथा प्रजा तर यस समयमा राजा कोही छैन। प्रजाको प्रजा माथि राज्य छ। बाबा भन्नुहुन्छ— शास्त्र पढ्नाले तिमी म सँग मिल्न सक्दैनौ, न कुनै मुक्तिमा जान सक्छौ, जबसम्म मद्वारा कसैले मलाई जान्दैन र जबसम्म कल्पको अन्त्यमा म आउन्न। मनुष्यले त कृष्णलाई याद गर्छन् उनी त यस देशका हुन्। दूरदर्शी होइनन्। त्यसैले बाबाको याद गर्नु अर्थात् दूरदर्शी बन्नु। मनमनाभवको अर्थ हो दूरदर्शी भव। जसले बाबालाई जान्दैन, बाबा सँग वर्सा कसरी लिन्छ? यदि आउँदैन भने बाटो कसरी मिल्छ? धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा छ। साजन सँग धेरै प्यार चाहिन्छ। भन्छन् एक हजुर मिल्यो अर्थात् सबैथोक मिल्यो। एकबाट नै सबैथोक प्राप्त हुन्छ। यस्ता साजन सँग धेरै प्यार हुनु पर्छ। यो हो बेहदको ज्ञान। बिराट् ड्रामा अर्थात् भेराइटी, जसमा अनेक मतभेद छ। त्यसैले त भन्छन् द्वैत राज्य, द्वैत अर्थात् दैत्य, कुरा एकै हो। दैत्य भनिन्छ रावणलाई। देवता बनाउने एक बाबा हुनुहुन्छ। भन्दछन्— मनुष्यबाट देवता, कति सहज कुरा छ। तिमी हौ विशाल बुद्धिवाला। शास्त्र पढ्नेलाई विशाल बुद्धि भनिँदैन। त्यो हो भक्ति। ज्ञान अलग चीज हो, भक्ति अलग चीज हो। ज्ञान त ज्ञानसागर बाबाले दिनुहुन्छ। तिमी हीरा जस्तो थियौ, अहिले कौडी जस्तो बनेका छौ। अब बाबाले हीरा जस्तो बनाउनुहुन्छ। तिमी विशाल बुद्धि हुनाले विश्वमाथि राज्य गर्छौ। वहाँ अखण्ड अटल राज्य हुन्छ, विशाल बुद्धि ज्ञानले हुन्छौ।

तिमीलाई थाहा छ— सत्ययुगमा सुख थियो फेरि बिस्तारै-बिस्तारै सिँढी उत्रिनु पर्छ। चढ्न एक सेकेन्डमा जम्प लगाइन्छ अर्थात् पतितबाट पावन बन्ने छलांग लगाइन्छ। उत्रिन ५ हजार वर्ष लाग्छ। तिमीहरू सबै नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार विशाल बुद्धि बनेका छौ। यो ज्ञान अहिले मिल्छ, सत्ययुगमा यो ज्ञान हुँदैन। संगममा बाबा आउनुहुन्छ— हूबहू कल्प पहिला जस्तै। सत्ययुगमा विशाल बुद्धि भनिँदैन। हीरा जस्तो जन्म पनि सत्ययुगमा

भनिँदैन। हीरा जस्तो जन्म अहिले हो किनकि यतिबेला तिमी हौ ईश्वरीय सन्तान। ईश्वरले तिमीलाई पढाउनुहुन्छ। यो महिमा बाबाको हो जबकि परमात्मा पतित-पावन हुनुहुन्छ भने सर्वव्यापी कसरी हुन सक्नुहुन्छ? तर मनुष्य अल्पज्ञ बुद्धि छन्, जति सम्झाए पनि, बुझ्दैनन्। सम्झ ऊ ब्राह्मण कुलको होइन। जो देवता कुलको हुन्छ उसैले ज्ञानलाई बुझेर ब्राह्मण बन्छ। बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। तिमी पनि ज्ञानको सागर बन्छौ, फेरि तिमी सुख, शान्तिको सागर बन्छौ। सत्ययुगमा सुख अपार रहन्छ। बाबाद्वारा तिमीलाई सर्व सुखहरूको प्राप्ति हुन्छ। त्यो पनि अन्त्यमा ज्ञान, सुख, शान्तिको सागर बन्छौ किनकि अरूलाई पनि दिन्छौ। अहिले हेर कति दुःख अशान्ति छ। ठूला मानिसलाई निन्द्रा लाग्दैन। तिमी बच्चाहरूलाई त कति खुशी छ किनकि तिमीले बाबालाई चिनेका छौ। दुनियाँले भन्छ ओ गड फादर, परमपिता परमात्मा तर जान्दैनन्। कति समय देखि भक्तहरूले भक्ति गर्छन्, याद गर्दै आएका छन्, तर केही थाहा छैन। बाबाले आफ्नो र आफ्नो रचनाको परिचय स्वयं आएर दिनुहुन्छ। तिमीले अरूलाई दिनु छ। तिमीलाई थाहा छ— यहाँ बाबा हुनुहुन्छ, कुनै महात्मा होइन। बाबालाई ख्याल आयो, फाराममा लेखिएको होस्— तपाईंको सँग मिल्न आउनु भएको हो? भन्छन् महात्मा सँग। भन, महात्मा त उहाँ होइन। नाम छ ब्रह्माकुमार-कुमारी त्यसैले यिनीहरूको पिता प्रजापिता ब्रह्मा हुन्छन् नि। त्यसैले महात्मा कसरी भए? सम्झाउनेवाला राम्रो चाहिन्छ। बुद्धि भएको चाहिन्छ। मानौं उनले लेखेर पनि जान्छन् तर केही पनि बुझ्दैनन्, बिलकुलै बुद्धि छन्। अनुहारबाट थाहा हुन्छ— बुद्धिमा ज्ञान छैन। शिवबाबालाई त थाहा हुन्छ, अन्तर्यामी हुनुहुन्छ। यी बाबा त बहिर्यामी छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु नै त्यस तनमा जो पहिला नम्बरवन हुन्छन्। अहिले लास्टमा छन्। यिनमा प्रवेश गर्छु किनकि यिनलाई फेरि त्यही नारायण बन्नु छ। यिनलाई यो तन दिएकोमा भाडा मिल्छ त्यसैले त भन्छन् सौभाग्यशाली रथ, भागीरथले कुनै पानीको गंगा ल्याएका होइनन्। यो गहन ज्ञानको कुरा हो, जुन रावण मतमा भएको कारणले मनुष्यले बुझ्दैनन्। अहिले तिमीले बुझेका छौ, त्यसैले अरूलाई सम्झाउने युक्ति निकाल। तिमीहरूलाई ख्यालमा आउनु पर्छ— अरूलाई कसरी दूरदर्शी बनाउँ? कसरी बाबाको परिचय दिऊँ? उनीहरूले ब्रह्मलाई याद गर्छन्। ब्रह्म त तत्त्व हो जहाँ परमात्मा रहनुहुन्छ। तर उनीहरूले ब्रह्मलाई नै परमात्मा सम्झन्छन्। जसरी हिन्दू कुनै धर्म होइन। हिन्दुस्तानमा रहने हुनाले हिन्दू नाम राखेका हुन्। वास्तवमा हिन्दुस्तान त रहने स्थान हो। ब्रह्मतत्त्व पनि परमात्माको रहने स्थान हो। तर मनुष्यको अल्प बुद्धि भएको कारणले बुझ्दैनन्। यहाँ ज्ञानको कुरा छ। दुनियाँको कुरालाई त सबैले राम्रो सँग जान्दछन्। बाबा स्वयं जुहारी थिए त्यसैले सबैथोक जानेका थिए। बाँकी ज्ञानको कुरामा अल्प बुद्धि, तुच्छ बुद्धि थिए, केही जानेका थिएनन्। त्यसैले बाबा आएर ज्ञान दिनुहुन्छ। जबसम्म कोही ब्राह्मण बन्दैन, बाबा सँग वर्सा लिन सक्दैन, प्रजा त बन्नु छ। कसैले अलिकति सुन्यो भने पनि प्रजा बन्छन्। यदि विकारमा गइरहन्छन् भने उनीहरूले सजाय भोग्नु पर्छ। फेरि आएर साधारण प्रजा बन्छन्। अब सबैको अन्त्य छ। चिहानमा जानु नै छ। चिहानघाट बन्नु नै छ। यतिबेला मनुष्यको केही मूल्य छैन। तिमी पनि थिएन। अहिले मूल्य बनिरहेको छ। बाँकी जब विनाश हुन्छ तब लामखुट्टे सरह मर्छन्। जसरी दीपावलीमा कीरा कति मर्छन्, सबैलाई मर्नु नै छ किनकि सबै घर वापस जानु छ। सत्ययुगमा यो भनिँदै— फलानो मर्न्यो किनकि वहाँ अकाले मृत्यु हुँदैन। काल माथि जित प्राप्त गरेका हुन्छन्। मर्ने शब्द वहाँ हुँदैन। सत्ययुगमा थाहा हुन्छ— हामी मर्दैनौं भनेर। केवल एउटा पुरानो शरीर छोडेर, नयाँ लिन्छन्— त्यो पनि समयमा। सर्पको उदाहरण छ— पुरानो काँचुली छोडेर नयाँ लिन्छ त्यसैले सर्पको उदाहरण सत्ययुगमा मिल्छ, यहाँ होइन। कुमाल कोटीको उदाहरण यहाँको नै हो, संन्यासीले पनि यो उदाहरण दिन्छन् किनकि यहाँको नै यादगार भक्तिमार्गमा चल्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूले जति-जति धारणा गर्छौ त्यति विशाल बुद्धि बन्छौ, त्यति कमाई गर्छौ। जसरी सर्जन जति बुद्धिवाला हुन्छ, जति दवाई आदि बुद्धिमा अधिक राख्छ त्यति कमाई गर्छ। यहाँ पनि त्यस्तै हो। कसैले २५० रूपैया कमाई गर्छन्, कसैले त फेरि हजारौं कमाई गर्छन्। कुनै राजालाई ठीक गरिदियो भने लाखौं पनि दिन्छन्। यहाँ पनि त्यस्तै हो। कसैलाई त ज्ञानको प्वाइन्टको धारणा छैन र कोही त धेरै दूरदर्शी, विशाल बुद्धि छन् र अरूलाई पनि बनाउँछन्। पहिला दूरदर्शी पछि विशाल बुद्धि भनिन्छ। बुझ्नु पर्ने कुरा हो नि। ब्राह्मणहरू जस्तो सौभाग्यशाली कोही छैन। एकदम सँग सबैलाई माथि लगिन्छ। माथि परमात्मा हुनुहुन्छ नि, त्यसैले उहाँको परिचय दिन्छौ। तिमी जानकार हो नि। बच्चाहरूलाई त बाबाको जानकारी हुन्छ नै। अहिले पारलौकिक पिता आउनु भएको छ तिमीलाई पावन बनाएर वापस लैजानको लागि। एउटा किसानको छोरीको कथा छ नि। राजाले ती बच्चीलाई लिएर आए उनलाई राम्रो लागेन, अनि फिर्ता पठाइदिए। यहाँ पनि त्यस्तै हो। जसको बुद्धिमा ज्ञानको धारणा हुँदैन ऊ स्वयं नै जान्छ, यसमा बाबाले के गर्ने? सम्झाउनेवाला हुनुहुन्छ, परमपिता परमात्मा। उहाँले ब्रह्माद्वारा वेद शास्त्रहरूको सार सुनाउनुहुन्छ— वेद शास्त्रहरू कुनै धर्म शास्त्र होइनन्। ती त पात हुन्, बाल-बच्चा हुन्। मुख्य धर्म छन् चार। त्यसमा ब्राह्मण धर्म पनि हो मुख्य। हीरा जस्तो जन्म देवताहरूको भनिँदैन किनकि यो कल्याणकारी धर्माऊ युग हो। अधिक मास भनिन्छ नि। यो हो संगमयुग, कल्याणकारी र अरू जति पनि युग छन् त्यसमा अकल्याण नै हुन्छ, किनकि डिग्री कम हुँदै जान्छ। दिन-प्रतिदिन कला कम नै हुँदै जान्छ। यो युग नै हो कल्याणकारी। त्यसैले हरेकलाई मेहनत गर्नु पर्ने हुन्छ— अरूलाई कसरी सम्झाउने भनेर। त्यसो त गुरुले बताइरहनु भएको छ— बाटो कसरी देखाउने? फेरि हरेकको धन्दा अलग-अलग छ। त्यसैले यो आउनु पर्छ— कसरी अरूलाई दलदलबाट निकालौं? कति त दलदलबाट निकाल्न जान्छन् फेरि स्वयं फँस्छन्। त्यसैले सम्झाउने धेरै युक्ति चाहिन्छ। पहिला अल्फलाई सम्झाऊ अनि उनीहरूले बादशाहीलाई पनि जान्ने छन् र सृष्टिचक्रलाई पनि जान्ने छन्। भन— पहिला बाबालाई त चिन्नुहोस्। कसैले हजार पटक लेखेर देओस्— बाबा को हुनुहुन्छ? तब यहाँ बस्न सक्छन्। कतिले त रगतले पनि लेखेर दिन्छन् फेरि पनि जान्छन्। माया कहाँ कम छ र। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) दूरदर्शी बनेर बाबाको यादमा रहनु छ र अरूलाई पनि दूरदेशमा रहने बाबाको परिचय दिनु छ।
- २) कल्याणकारी युगमा सबैको कल्याण गर्ने युक्ति निकाल्नु छ। सबैलाई दलदलबाट निकाल्ने सेवा गर्नु छ।

वरदानः— सदा उच्च स्थितिको श्रेष्ठ आसनमा स्थित रहने मायाजित महान् आत्मा भव

महान् आत्माहरू सदैव उच्च स्थितिमा रहन्छन्। उच्च स्थिति नै उच्च आसन हो। जब उच्च स्थितिको आसनमा रहन्छौ, माया आउन सक्दैन। उसले तिमीलाई महान् मानेर तिमी अगाडि झुक्छ, आक्रमण गर्दैन, हार मान्छ। जब उच्च आसनबाट तल आउँछौ अनि मायाले आक्रमण गर्छ। तिमी सदा उच्च आसनमा स्थिति रह्यौ भयो भने मायालाई आउने तागत हुँदैन। त्यो माथि चढ्न सक्दैन।

स्लोगनः— शान्तिदूत बनेर सबैलाई शान्तिको दान देऊ— यही तिमी कर्तव्य हो।

मातेश्वरीज्यूको अनमोल महावाक्य

हामी मनुष्य आत्माहरूले सबैभन्दा पहिला कुनचाहिँ मुख्य प्वाइन्ट बुद्धिमा राख्नु छ? जसमाथि विशेष ध्यान राख्नु छ? सबैभन्दा पहिला त आफूले यो पक्का निश्चय राख्नु छ— हामीलाई पढाउने को हुनुहुन्छ? अर्को प्वाइन्ट, हामी सबै मनुष्य आत्माहरू हौं र परमात्मा हाम्रो पिता हुनुहुन्छ। हामी आत्मा बच्चा र परमात्मा पिता दुवै अलग-अलग चीज हौं। तेस्रो प्वाइन्ट ईश्वर बेअन्त पनि हुनुहुन्न, ईश्वर सर्वत्र पनि हुनुहुन्न, अहिले यही ज्ञान बुद्धिमा राख्नु छ। त्यसैले हाम्रो ज्ञान अरूको भन्दा अलग छ। हुन त दुनियाँका मनुष्यले सम्झन्छन्— हामीलाई परमात्माको ज्ञान छ, अब उनीहरू सँग सोध— तपाईंमा कुनचाहिँ ज्ञान छ? भन्छन् ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। अहिले परमात्मा भन्नुहुन्छ— मेरो ज्ञान मद्वारा नै मिल्छ, जसरी वकिलद्वारा वकालतको ज्ञान, डाक्टरद्वारा डक्टररी सिकिन्छ। हुन त वहाँ वकिल अनेक हुन्छन्, एउटा वकिलले पढाएन भने अर्कोले पढाउँछ। एउटा डाक्टरबाट नभए अर्को डाक्टरले पढाउँछ, तर यो ईश्वरीय ज्ञान एक परमात्मा सिवाय कुनै पनि मनुष्य आत्मा चाहे साधु, सन्त-महात्मा होस् उसले पनि पढाउन सक्दैन। त्यसैले हामीले कसरी बुझ्ने, यिनीहरूमा कुनै परमात्माको ज्ञान छ र चौथो प्वाइन्ट परमात्मा युग-युगमा आउनुहुन्न तर कल्प-कल्प एकै पटक यस संगमयुगमा अर्थात् कलियुगको अन्त्य र सत्ययुगको आदि संगमको समयमा आउनुहुन्छ र अनेक अधर्मको विनाश गराएर एक आदि सनातन सत्यधर्मको स्थापना गराउनुहुन्छ। अब मनिसले कसरी भन्छन्— परमात्मा युगयुगमा आउनुहुन्छ र यस्तो पनि भन्छन्— गीताका भगवान् श्रीकृष्ण, उनी द्वापरमा आएका हुन्। अहिले यी सबै कुरालाई सिद्ध गर्नु छ, गीताका भगवान् श्रीकृष्ण होइनन्, शिव परमात्मा हुनुहुन्छ र त्यो पनि द्वापरमा आउनुहुन्न संगमको समयमा नै आउनु भएको छ। पाँचौँ प्वाइन्ट गुरु विना घोर अँध्यारो कसरी भयो? त्यो गुरु को हुनुहुन्छ? मनुष्य सृष्टि उल्टो वृक्ष कसरी छ र हामीले आफ्ना पाँच विकारमाथि जित कसरी प्राप्त गर्ने? छैँठौँ प्वाइन्ट हामी तिनै पाण्डव योद्धा हौं, जसको साथमा साक्षात् परमात्मा हुनुहुन्छ, त्यतैतिर नै जित हुन्छ र सातौँ सांतौ प्वाइन्ट परमात्मा स्वयं सर्वशक्तिमावान् हुनुहुन्छ त्यसैले जसले परमात्माको पूरा साथ लिएका छन् उनीहरूलाई नै परमात्माद्वारा प्रकाश र शक्तिको दुवै ताज मिल्छ। यो सबै कुरा बुद्धिमा राख्नु, यसैलाई नै ज्ञान भनिन्छ। अच्छा। ओम् शान्ति।